

הקוסמת הבודדה / שרה ירמין

אי שם היתה עיר קטנה, ובקצה העיר גרה לה אישה בבית עשוי מעץ. אף אחד לא הכיר אותה ולא ידע מי היא, מאיפה באה, מה היא עושה בזמנה הפנוי ומה היא עושה בכללי. שמועות עברו בעיר שיש לה דברים מעניינים מאוד בביתה ומוזרים כל כך שאף אחד לא ראה כאלה בחייו, אך יש לה גם דברים מפחידים מאוד. סיפרו שיש לה בביתה רוחות רפאים אמיתיות... כל בוקר הלכה האישה אל היער אל הלא נודע וחזרה בצהריים. היא היתה בודדה מאוד, אך לא לזמן רב.

באותה העיר גרה ילדה צעירה ששמה היה אליס. אליס הקטנה היתה אמיצה וסקרנית מאוד ואחרי שראתה איך שכולם מפחדים מהאישה, החליטה שהיא לא תרתע ממנה וגמלה החלטה בלבה שהיא עוקבת בחופש אחרי האישה...

בבוקר התעוררה אליס והלכה לאכול ארוחת בוקר, כשהיא שוכחת לגמרי מהרעיון שלה... רק באמצע ארוחת הבוקר היא נזכרה ברעיון, היא הסתכלה על השעון ונוכחה לדעת שעכשיו שעות הבוקר המוקדמות. 'מוקדם עדיין' חשבה לעצמה 'האישה יוצאת בדרך כלל בעשר, כך שיש לי זמן'. המחשבה על שהיא תהיה הראשונה שתגלה מה האישה עושה זרזה אותה לצאת מהר מביתה וללכת במהירות למקום מגורה של האישה, שהיה כה צמוד ליער הגדול.

באותו היום התעוררה ליאנה באותה שעה כמו תמיד, שום דבר לא הראה לה שמשוהו חריג אמור לקרות היום. היא יצאה מביתה בעשר כפי שעשתה עד כה והלכה אל היער הגדול כדרכה מידי יום. 'היי, הנה היא יוצאת סוף סוף!' חשבה אליס, 'אני אוכל לגלות מה היא עושה ביער!' במחשבה זו פנתה אליס אחרי האישה המסתורית, בדרכה אל היער.

הן הלכו זמן רב, כלומר, האישה ואליס בעקבותיה, ואז הסתכלה אליס לפנים וראתה שם כמה עצים שמייצרים מחבוא די גדול. האישה דחפה שני עצים ונכנסה פנימה. אליס הסתתרה מתחת לאחד העצים, כך שלא יראו אותה.

אליס הביטה על המקום וראתה שם כמה גיזרי עץ כרותים ואת האישה, שהתיישרה על אחד מהם והביטה מסביבה כאילו מחכה שמשוהו יקרה או שמישהו יגיע. כעבור שתי דקות, נשמע רחש מכיוון אחד העצים ופנימה נכנס גמד וקרא: "הו, ליאנה, תמיד את מקדימה לבוא!"

"תודה, גם אתה מקדים." אמרה האישה שהתברר ששמה הוא ליאנה.

הם חיכו עוד שתי דקות, ואז נשמע רחש נוסף מבין העצים ואליס ראתה עוד גמד נכנס ואחרי גמדה נוספת, "הו, שלום לכם, נרי ואבלין." אמרו ליאנה והגמד הראשון. אחריהם התמלא חלל "החדר" בעוד גמדים וגמדות, קוסמים וקוסמות הם פטפטו ביניהם. "כמה זמן אפשר לחכות לרונלדו?" כעס אחד הקוסמים.

"כן, הוא תמיד מאחר!" התרעמה אחת הקוסמות ונשמעו בחלל עוד דיבורים כועסים על מישהו שקוראים לו רונלדו. עד שנשמע קול צעדים והופיע עוד קוסם מבין העצים. אחד הקוסמים צעק עליו, "רונלדו! למה תמיד אנחנו צריכים לחכות לך?" רונלדו מיד ענה, "אני אנסה בפעם הבאה לא לאחר."

"כן, זה מה שאתה אומר תמיד." רטנו בזעף כמה קוסמים וגמדים.

"טוב, טוב, בפעם הבאה אנסה לאחר פחות."

"נראה אותך."

רונלדו נאנח, "אולי כדאי שנתחיל באספה?"

"מתחילים עכשיו. כולם לשבת במקומות." נשמע קול בס של אחד הקוסמים.

כולם התיישבו והאספה החלה.

הקוסמים והגמדים דיברו על כל מיני דברים. אליס צוטטה בסקרנות עד שראתה שהאספה מתפזרת ומיהרה ללכת. היא יצאה מהיער ונעמדה בצילו של עץ בשולי היער.

כעבור דקות ספורות, הבחינה באישה יוצאת מהיער וחליטה שהיא רוצה להתיידד עם ליאנה.

היא נגשה אליה ואמרה, "שלום, קוראים לי אליס ואני רוצה להיות חברה שלך."

ליאנה פנתה לעברה, חיוך רך עלה על דל שפתיה בהביטה אל הילדה, "נעים להכיר אותך. אני ליאנה."

הן דיברו קצת בחוץ, ואז ליאנה הציעה, "היית רוצה לבוא אליי לביקור? הייתי מראה לך את הבית שלי."

"כן!" שמחה אליס והן פנו אל ביתה של האישה.

כשהגיעו סמוך אל הבית, ליאנה הוציאה את המפתח ופתחה את הדלת. "אינך מפחדת מדברים משונים, נכון?" שאלה.

"לא. מה פתאום?" הכחישה אליס והן נכנסו.

המקום היה די גדול, ליאנה אמרה: "זה הסלון שלי."

הן עברו לחדר באותו גודל, רק שהיו שם כל מיני דברים מוזרים, כמו למשל: כדור עשוי מזכוכית, מקל צבעוני, תיק שנראה רגיל לחלוטין (היחיד שנראה כך). היה גם ארון ובתוכו המוני ספרים, לצידו עמד ארון נוסף, מלא בכל מיני אבקות בכל מיני צבעים.

"זה", אמרה ליאנה, כשהיא מצביעה על כדור הזכוכית, "זה כדור בדולח מגלה עתידות."

"ואם אני רוצה לדעת מה יהיה איתי, אני יכולה לבדוק את זה בכדור?" שאלה אליס.

"כן, בהחלט."

"וגם על אנשים אחרים?" הקשתה הילדה.

"כן. את רק צריכה לומר את מילות הקסם ואת שם האדם שאת רוצה לגלות את עתידו."

ליאנה חייכה והמשיכה בהסבריה. "וזה", הוסיפה, "מקל קסמים. כל דבר שאת רוצה, הוא יכול להביא לך."

"באמת?" התפלאה אליס.

"באמת, באמת." הגיעה התשובה. "וזה", הפעם ליאנה החוותה על התיק, "תיק שמוסר לידך את כל מה שתרצי."

"אני יכולה לנסות?" קראה הילדה הצעירה.

האישה חייכה והסכימה.

'מה אני רוצה?' שאלה אליס את עצמה. אה, נכון. היא תמיד חלמה על חתול מדבר שיוכל לשוחח עמה על כל מה שתרצה ויציית לפקודותיה.

היא הכניסה את ידה לתוך התיק. אצבעותיה מששו משהו פרוותה בפנים. היא הוציאה אותו וראתה גור חתולים קטן.

"אתה יודע לדבר?" שאלה בהתרגשות. הגור הביט בה במבט תמוה. היא הייתה יכולה להשבע שאילו

הוא היה בן אדם, גבתו הייתה מזנקת במעלה מצחו. "ואת לא?" העיר החתול בחכמה.

"הו, תודה רבה, גברת ליאנה!" קראה אליס.

"על לא דבר, ובבקשה, אל תקראי לי גברת, אנחנו רוצות להיות חברות, לא כך?"

הן עברו לחדר אחר. היה שם גז, סירים, כיור ומקרר. היה ברור שזהו המטבח.
"את רוצה לשתות משהו?" הציעה ליאנה באדיבות.

"כן."

"מה?"

"אליס משכה בכתפיה, "לא אכפת לי."

"אממ, טוב. את אוהבת חלב?"

"כן."

"אז תמלאי לעצמך ותראי." חייכה ליאנה.

אליס לקחה את הכוס שהושטה לה ואת כד החלב. כשמלאה לעצמה, החזיקה במקרה את הכוס
עקום מעט, טיפות חלב טפטפו על השטיח.

"אוי ואבוי!" נחרדה הילדה.

"לא נורא. השטיח ינקה כבר." הרגיעה אותה ליאנה, ולפתע היא לא ראתה שום כתם על השטיח.

"איך זה יכול להיות?"

"השטיח מנקה את עצמו. כל מה שיפול עליו וזה לא לכלוך, הוא ישאיר עליו, אך כל מה שזבל, הוא
בולע ואחר כך כשאת רוצה לזרוק, הוא מוציא הכל ומשליך לפח בתנופה."

סוף סוף אליס מלאה לעצמה את הכוס והתחילה לשתות. פתאום היא הבחינה שהכד נשאר מלא.
"איך הוא נשאר מלא?" שאלה את ליאנה שמצידה הסבירה שהכד קסום. "לכן ביקשתי שתמלאי

בעצמך, אחרת לא היית רואה את זה. שנמשיך בסיוור?"

בכל שאר החדרים לא היה שום דבר, מלבד כמה שטיחים נוספים. רק לחדר אחד הן לא נכנסו
וכשאליס פנתה אליה, אמרה לה ליאנה, "כבר מאוחר, ההורים שלך לא דואגים?"

אליס הסתכלה על השעון, "מה! כבר שבע!" קראה, "תודה, ליאנה, היה ממש כיף. כל כך נהניתי
שאפילו לא שמתי לב כמה מאוחר. טוב, אני מקווה שמחר גם אצליח לבוא, אני במתח ממה שהחדר

הזה מסתיר."

ליאנה לוותה אותה אל הדלת בחיוך, "תבואי שוב. גם אני נהניתי מאוד איתך."

"היה ממש נחמד. מזמן לא הגיעו אנשים לבקר אותי. כולם מפחדים מידי. הלוואי שהיא באמת
נהנתה ותחזור שוב." מלמלה ליאנה לעצמה, לאחר שאליס עזבה.

בכל דרך החזור, אליס חשבה על החוויה. 'אה, כמה נחמדה ליאנה. הלוואי שיהיה לנו גם מחר הרבה
מה לעשות.'

למחרת, אליס הגיעה אל דלת ביתה של ליאנה ודפקה. כשאף אחד לא פתח, היא דפקה שוב ושוב.
היא בדקה את השעה וראתה שעכשיו שעות הבוקר. "אז אין סיכוי שהיא תפתח עכשיו, היא הרי

לא בבית." אמרה לעצמה והלכה.

בשתיים וחצי חזרה אליס וחיכתה ליד הדלת. בדיוק באותו רגע, ראתה את ליאנה יוצאת מהיער.
האישה הגיעה אל הבית וברכה את אליס לשלום. "חיכית לי הרבה זמן?" שאלה.

"לא. בסך הכל דקה."

"אם כך, בואי נכנס."

הן נכנסו והתיישבו על יד השולחן בסלון. ליאנה חייכה חיוך גדול. "את רוצה משהו?"

"לא תודה." אמרה אליס.

"את בטח רוצה לדעת מה יש בדלת האחרונה." שאלה ליאנה. הילדה הנהנה. "בסדר, בואי נלך."
הן צעדו אל החדר, כשליאנה שאלה לפתע שאלה לא קשורה. "איפה את רוצה להיות עכשיו?"

אליס חשבה לרגע ולבסוף ענתה שבים.

ליאנה פתחה את הדלת. לא היה שם דבר מלבד פרוסדור ארוך מאוד. הן החלו ללכת. כעבור זמן מה, הבחינה אליס כל מיני נצנוצים צבעוניים שדומים לכוכבים, ופתאום ראתה לפניו ים. היא שאלה את ליאנה כיצד זה ייתכן, ונענתה בתשובה המסתורית: "קסם."

"בדיוק כמו כל הקסמים שראית בבית." אמרה ליאנה.

"כן, אבל מה זה הקסם הזה?"

"הדלת מובילה לכל מקום שתרצי שהיא תפתח."

הן ישבו על החוף והסתכלו על הים בשלווה, נהנות ממראהו היפה וממגע החול הרך והנקי. הן ישבו שם כחצי שעה בנחת, עד שאליס הביטה בשעונה וגילתה שכבר שלוש וחצי, ואמה בקשה ממנה להיות בבית בארבע! הדרך לביתה שבקצה השני של העיר אורכת עשרים וחמש דקות לפחות! היא פנתה לליאנה, "אמא שלי ביקשה שאחזור בארבע והדרך מכאן אורכת כעשרים וחמש דקות..." "בסדר, אז בואי נצא מכאן ונלך חזרה." אליס ראתה את ליאנה ניגשת לביתן קטן וקוראת לה לבוא בעקבותיה. אליס נכנסה וראתה שוב את ניצוץ הכוכבים, בטרם מצאה את עצמה שוב בביתה של ליאנה.

"להתראות. היה נחמד, מחר אני אשתדל לבוא שוב." אמרה ומיהרה לחזור לביתה.

למחרת, לא הסכימה אמא לאליס לצאת. היא פתחה את היום במשפט: "יש היום הרבה עבודה. תתארגני ותבואי לעזור." ולא עזרו כל תחנוניה, אמה פשוט לא הסכימה והיא נשארה בביתה, בתקווה שמחר אמא תסכים. היא התפללה בליבה שליאנה לא תעלב עליה שלא הגיעה היום. שלא תחשוב שהיה לה משעמם אתמול. ובמחשבות אלה, היא יצאה לבצע את המטלות שאמה נתנה לה לעשות.

בנתיים, ליאנה התעוררה בבוקר, בשמחה ובששון ובגיל והודיה, מאושרת על כך שיש מישהי שמתעניינת בה ומנסה וטורחת להגיע אליה כל יום. כך היא הלכה בחיך קורן אל האסיפה היומית. כשחזרה לביתה, לא ראתה את אליס בשום מקום. אך היא לא התעצבה, אלא אמרה לעצמה שבוודאי היא תאחר מעט להגיע. אך כשראתה שמתחיל להחשיך, הבינה שהילדה כבר לא תגיע היום. היא חשבה לעצמה בעצבות מרובה, 'כנראה היה לה משעמם כאן, ולכן לא הגיעה היום.' ובפחד מתעצם החלה לחשוב, 'אולי גם מחר ומחרתיים לא תבוא?' במחשבה עצובה זו פנתה לישון. במהלך כל האסיפה למחרת, ליאנה שמרה על שתיקה עגומה. אך לאחר שחזרה לביתה, היא ראתה את אליס.

מיד כשהתקרבה ליאנה אל אליס, הילדה התנצלה, "מצטערת שלא הגעתי אתמול. אמא שלי לא הסכימה לצאת."

"זה בסדר." אמרה ליאנה, מרגישה הקלה. זה היה חד פעמי לחלוטין!

היא הוציאה כיבוד וערכה את השולחן שבסלון. אליס לקחה עוגייה והודתה לה.

הן ישבו ודיברו על כל מיני דברים, כשליאנה עצרה את השיחה וקמה. "אני צריכה ללכת. יש כאן קרוב ארנב שנפצע." אליס מיד ביקשה להצטרף וליאנה הסכימה ברצון.

הדבר הפך למנהגן הקבוע. מידי יום הלכו שתיהן אל היער הסמוך, לעזור ולטפל בכל מיני חיות פצועות, וכשלא היה למי לעזור, הן פטפטו על הא ועל דא.

כך חלפו להן השנים, ואליס גדלה והגיע לגיל שמונה עשרה. כשהגיעה אל ליאנה באותו יום, האישה הקדימה בברכה.

"יש לך היום יום הולדת, וברצוני להעניק לך מתנה." פתחה בדבריה, "את יודעת, אני כבר איני

צעירה. בקרוב אצטרך למצוא אדם שירש את תפקידי בעולם. בחנתי אותך זמן ממושך וראיתי את טוב ליבך ובדרך בה את מתייחסת לסביבתך. את עולה על כל ציפיותי." היא עצרה והסתכלה עמוק לתוך עיניה של חברתה הצעירה, כביכול בוחנת את פנימיותה. "ולכן החלטתי להעניק לך את כוחותי." סיימה האישה את דבריה.

הן הביטו אחת בשנייה. עיניה של אליס פקוחות בתדהמה, ואלה של ליאנה מלאות בסיפוק, חיוך משוך בזוויות שפתיה.

"לכל אחד מהקוסמים יש תפקיד." אמרה, "לאחד - שמירה על הגבול בין העולם שלנו לעולם הקסם, לאחר - כוח לטפל בצמחים ולעזור לצמיחתם... תפקידי היה לטפל בבעלי החיים ולעזור להם. לשמור שגלגל החיים יהיה תקין וטוב. אני רוצה למסור לך את הכוח שלי, זמני כבר כמעט נגמר." היא אחזה בידיה של אליס והמשיכה להביט בעיניה. "אני משאירה לך את חפצי וכל זמן שהם תחת חסותך, יהיה לך את הכוח שלי." כך סיימה לבסוף האישה את דבריה.

מיום ליום הלך מצבה והדרדר. באחד הימים, כשאליס הגיעה אל ביתה, לא מצאה אותה יותר. מאוחר יותר, בשידת הלילה של ליאנה, אליס מצאה פיסת דף ממחברת. היא פרסה אותו וקראה בלחש:

"יומני,

בכל פעם שחזרתי מאסיפת המכשפים והגמדים, הייתי בודדה. לא היה איש עמדי בבית. תמיד התעצבתי שאין אף אחד שידבר איתי, כולם היו מפוחדים מידי ממני. אך יום אחד, הגיעה אליי ילדה קטנה אחרי האסיפה, שמה היה אליס. כל יום היא באה לבקר אותי, דיברה איתי ועודדה את רוחי. את רוחה של הקוסמת הבודדה..."